

Dansk beretning om Massakren i Nir Oz den syvende oktober

Sukkot. En af mine yndlingshelligdage i Nir Oz. En hel uge med aktiviteter: pensionsgymnastik, film på storskærm og spændende oplæg i vores store fælles sukka. Der er dans, klippeklistere, granatæble-juice-presning og pizzanight. Vi hygger og når alle børnene ser film i Sukkaen, drikker de voksne øl og arak. Om morgenen, til Simchat Torah flyver vi med drager over markerne indtil sidste mand ikke kan løbe dragen i gang mere.

Fredag den syvende oktober er sukkot ferien næsten ovre. Efter aftensmaden kører vi ud i ødemarken og kigger på stjerner. Vi ser stjerneskyer, snakker om ønsker og om universet. Vi kører hjem langs markerne og lysene fra verdens sikreste grænsehegn til Gaza følger os i bakspejlet.

Vi vågner brat lørdag morgen til "rød alarm" i kibbutzen. Jeg samler børnene i husets sikkerhedsrum. Endnu engang skal vi forlade vores hjem på grund af krig. Sidst vi evakuerede var i maj. Den røde alarm stopper ikke, vi kan høre ekkoet fra alarmerne i nabokibbutzerne og huset ryster ved bragene fra kæmpe raketter, der bliver skudt mod Tel Aviv. Min mand er beredskabsleder i kibbutzen og har brugt morgenen på at få kontakt til hæren og kibbutzens hjemmeforsvar.

Jeg stikker hovedet ud af sikkerhedsrummet "Hvad fanden sker der?" spørger jeg.

"Terrorister er trængt over grænsen, der er nogle der har hørt skud ved fabrikken"

Jeg er lidt i chok, fatter ikke hvor hæren er henne, hvis nogen er trængt over grænsen, bør vi kunne høre en helikopter. Jeg kigger over på mine børn, der sidder i en klump i hjørnet af køjesengen med en iPad. Angsten er overvældende og halsen snørret sig sammen, tanken om at terrorister når frem til os før hæren er uudholdelig.

Min mand kommer løbende ind udefra, hvor han har hentet sit gear. Tre pick up trucks med hamas terrorister er netop drejet om hjørnet til vores nabolag. Arabiske råb overdøver den røde alarm. Bagefter skudsølver. De råber "Allahu Akhbar" og kaster håndgranater. Børnene er skrækslagne, min 10-årige datter spørger stille om vi skal dø i dag. Jeg tvinger gråden væk og svarer at det skal vi ikke og at hæren er her om få minutter. Jeg får øjenkontakt med min mand, som gennem vinduet har set hvad der foregår udenfor huset, og for første gang kan jeg se at han er bange, at vi med stor sandsynlighed skal dø i dag. Men der er ikke tid til de frygtelige tanker, terroristerne går rundt om hele huset og det lyder som om der kommer flere til. Min mand forlader sikkerhedsrummet for at forhindre dem i at trænge ind i huset. Jeg gemmer børnene bag køjesengen, min søn på kun 2 år forstår ikke hvad musestille er og min ældste datter, bliver nødt til at holde ham fast med en hånd over munden. Selvom de er bange, er jeg nødt til at gå fra dem for at holde dørhåndtaget i spænd.

Pludselig er der en voldsom skududveksling, der bliver kastet flere granater. I øjeblikket tænkte jeg, at der ikke længere står et hus omkring vores sikkerhedsrum.

Min datter kigger på mig og spørger stille med tårerne trillende ned ad kinderne "hvor er Aba?"

Jeg ved det ikke. Jeg prøver at lægge øret til døren, men jeg kan kun høre skud og arabiske stemmer. Så banker det stille på døren, det er min mand. Jeg åbner, men han bliver stående, de er på vej – de er inde om lidt, siger han. Igen bliver der skudt gennem flere vinduer og han stivner. "Jeg tror jeg er ramt" siger han, "Kan du tjekke". Jeg løfter op i trøjen og der løber blod ned fra et dybt mørkt hul i hofte.

Jeg trækker ham ind i sikkerhedsrummet, vi lukker døren og forbereder os på at de trænger ind i huset. Alt går hurtigt. Vi lægger pres på skudsåret, jeg prøver at gemme børnene med dyner. Min mand holder dørhåndtaget med den ene hånd og lægger pres på såret med den anden. Jeg sætter

mig bag ham med hans håndpistol peget mod døren. Strømmen går. Lydene udenfor bliver tydeligere i mørket. Sådan sidder vi i timevis. Udenfor kommer og går grupper af terrorister.

Ved et-tiden begynder der at være stille. Børnene kan ikke holde roen mere. De er tørstige og sultne. Vi har halvanden liter vand og en lille pose bolcher. Flere timer går.

Omkring halv seks hører vi hebraiske stemmer for første gang råbe udenfor. "Er i her (atem po)?"

I et kort sekund kan jeg mærke lettelsen tage over, men vi træder ud af huset og ind i et nyt mareridt.

Det første vi ser, er min svigermor, der bliver reddet ud af hendes sikkerhedsrum. Hendes hus er næsten helt brændt ned og hun er sort af sod fra top til tå. Hun omfavner grædende børnene, der løber hen til hende og vi bliver alle samlet i et af nabolagets boliger. Derfra går vi med soldater til et større sikkerhedsrum, hvor de har evakueret hele kibbutzen. Gåturen derhen er forfærdelig. Der er brand i alle boligårsker, skudhuller overalt. Personlige ejendele spredt i hele kibbutzen, blodpletter på alle stier. Der ligger fotoalbums og billeder spredt på stierne. I min svigermors hus, har terroristerne bladret alle fotoalbums igennem inden de satte ild til huset og gik. Bladret igennem et helt liv, startet ved hendes bryllup, igennem moderskabet og sluttet ved billederne af børnebørnene. Så tog de guldsmykkerne, satte ild til huset og gik videre til det næste.

Min mand bliver kørt væk med andre sårede og resten af kibbutzen skal overnatte i to store børnehaver. Alt føles kaotisk, krigen raser stadig rundt om kibbutzen. Det føles som et dejavu af verdens længste morgen, nu i et større rum fyldt med folk, der allerede har gennemlevet deres værste mareridt. Børn og gamle får lidt at spise, folk er i chok, en mor skriger højt, hendes børn er ikke til at finde, flere teenagere sidder i en cirkel og græder – deres forældre er væk, en bedstemor går rundt i jeans svøbt i blod til knæene og prøver at trøste sit barnebarn. Der bliver lagt madrasser på gulvet, jeg prøver at putte mine børn. Jeg går udenfor og prøver at få forbindelse på telefonen og kontakte min mand. Da jeg endelig får signal, tikker en besked ind. Min bedste veninde fra en nabokibbutz er fundet dræbt med sin mand. På vej ind igen falder en veninde grædende i min favn, "de er alle væk" græder hun. Hæren har fundet ligene af hendes bror, svigerinde, to niecer og nevø. Endnu en besked tikker ind, Itzik's datter skriver at hun ikke kan komme i kontakt med ham, "Vil du ikke skrive hvis du ser eller hører noget om min far". Den røde alarm går i gang igen.

Søndag morgen står vi op til en kibbutz, der ikke længere er nogens hjem. Husene brænder stadig stille ned og fra fabrikken står en stor sort søjle af røg. Lugten af sod, kemikalier og brændte lig hænger i luften og sætter sig som en fast kvalme. Sidst på eftermiddagen bliver vi evakueret til Eilat. Vejen ud af Otef Aza er fyldt med afbrændte biler og bunker af hvide ligposer. Helvede på jord, tænker jeg.

Der går uger før der er overblik over dræbte og kidnappede. 117 ud af 400 medlemmer. 41 dræbte. 76 kidnappede.

Nu er det snart sukkot igen. Traumet fylder stadig meget. Mange gidsler blev frigivet ved en i november. Få er blevet reddet ud af IDF. Krigen raser ikke kun i syd, men også i nord. Det meste af Nir Oz er flyttet til Carmei Gat. Med stor hjælp fra Det Jødiske Samfund og Carolineskolen har vi fået en god hverdag, især for vores børn, i København. Men den kollektive sorg vi deler med Nir Oz vokser hver dag. Ud af de 101 gidsler i Gaza, er 29 fra Nir Oz. Kun når hvert gidsel er hjemme kan vi hele helt. Vi venter på dem hver dag.